

10 e Kamer

Nr. 963/05
VAN HET PARKET

Nr. C/901/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

12 juni 2008

not. IE 66.97.36/02 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____, geboren te _____
op _____, wonende te _____

Verdacht van:

A. Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 § 1, 5° a), 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval:

terzake op het perceel kadastraal gekend onder _____ met een oppervlakte van 54a 90ca. gelegen te _____ eigendom van _____ en _____ beiden wonende te _____ krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris _____ te _____ op 24 juli 1986 en op de percelen kadastraal gekend onder _____ met een respectievelijke oppervlakte van 41a 11ca en 01a 57ca. geleden te _____ eigendom van _____ voornoemd, krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris _____ te _____ op 18 maart 1969, met name:

te _____ in de periode van 26 juni 2001 tot 4 augustus 2004

een grond gewoonlijk te gebruiken voor het opslaan van gebruikte en afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel en afval, in het bijzonder gestapeld metaalafval.

B. te in de periode van 26 juni 2001 tot 4 augustus 2004

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 §1, 39 § 1.1° en 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 1 en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name,

de opslag en mechanische behandeling van schroot met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton tot en met 100 ton (klasse 2), in casu minstens 50 ton gestapeld metaalafval, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staat onder rubrieknummer 2.2.2.c)2°

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te leper van 11 april 2005, 9de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling van beklagde ongegrond.

Veroordeelt de beklagde voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 500, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 2.750 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat die geldboete van € 500 en die vervangende gevangenisstraf als volgt gesplitst worden:

- € 250, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 1.375 of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar;
- € 250, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 1.375 of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen onvoorwaardelijk.

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 28 februari 2002 (ontvangen op het parket op 4 maart 2002) door de gemachtigde ambtenaar geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de beklagde ontvankelijk en gegrond.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te - hetgeen impliceert het verwijderen van alle schroot, voertuigen, materialen en herstellen van de bodem in de oorspronkelijke staat - en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van huidig vonnis.

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren à rato van € 125 per dag lastens de beklaagde, per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van zes maanden.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van zes maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van € 10, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 55.

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 126,76.

Legt de beklaagde een vergoeding van € 25 op, bij toepassing van artikel 91, 2 lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S., 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 april 2005 door de beklaagde.
- 26 april 2005 door het Openbaar Ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 17 april 2008 in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naaf de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de in de oorspronkelijke dagvaarding onder A en B te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd en aangepast:

"te in de periode van 26 juni 2001 tot 4 augustus 2004:

A. Bij inbreuk op artikel 99 § 1-5° a, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-5° a bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op het perceel kadastraal gekend onder met een oppervlakte van 54a90ca, gelegen te eigendom van beiden wonende te krachtens een akte van aankoop verleden door het ambt van notaris te op 24 juli 1986, en op de percelen kadastraal gekend onder met een respectievelijke oppervlakte van 41a11ca en 01a57ca, gelegen te eigendom van voornoemd, krachtens een akte van aankoop verleden door het ambt van notaris te op 18 maart 1969, een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, met name van gestapeld metaalafval.

B. Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het decreet, spijs het verbod, zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, ter zake een inrichting die volgens de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naargelang van de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu, is ingedeeld in de tweede klasse, bestaande uit: opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (rubriek 2.2.1.c.1°), meer bepaald opslag en sortering van minstens 50 ton metaalafval."

De partijen hebben van deze verbeteringen en aanpassingen kennis gekregen en de beklaagde heeft er zich op verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde en aangepaste telastleggingen heeft betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Telkens wanneer hierna verwezen wordt naar de telastleggingen A en B, gaat het om deze telastleggingen zoals hiervoor verbeterd.

3. De feiten, omschreven onder de telastleggingen A en B, zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en vormen aldus slechts één enkel strafbaar feit zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 3 augustus 2004. Zelfs zonder stuiting of schorsing van de verjaring is de strafvervolgung tegen niet vervallen door verjaring.

4. De beklaagde stelt bij monde van zijn raadsman in termen van pleidooi dat hij voor de feiten omschreven onder de telastlegging B reeds werd veroordeeld.

De gegevens van het strafdossier spreken dit echter tegen.

Uit het uittreksel uit het strafregister betreffende Frederik Vervisch blijkt dat aan de beklaagde reeds op 8 januari 1996 door de correctionele rechtbank te leper de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar werd verleend wegens inbreuk op het milieuvergunningendeceet en dat hij op 22 juni 2000 door de correctionele rechtbank te leper werd veroordeeld tot een geldboete van 300 BEF (x 200 = 60.000 BEF) met uitstel gedurende drie jaar voor 150 BEF eveneens wegens inbreuk op het milieuvergunningendeceet. De feiten thans aan de beklaagde te last gelegd hebben betrekking op de periode van 26 juni 2001 tot 4 augustus 2004 en dateren dus van na het vonnis van 22 juni 2000. Uit het bij het strafdossier gevoegde voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis van 22 juni 2000 blijkt verder dat de beklaagde toen meer bepaald veroordeeld werd wegens het zonder vergunning exploiteren van een inrichting klasse 1 bestaande uit de opslag en mechanische behandeling van schroot met een opslagcapaciteit van meer dan 100 ton en de opslag en mechanische behandeling van meer dan 100 autowrakken of 100 ton te in de periode van 9 januari 1996 tot 22 november 1999 en dat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Hoogstens kan dus sprake zijn van gelijkaardige feiten, maar gezien de thans aan de beklaagde te last gelegde feiten alle dateren van na het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van 22 juni 2000 kan er geen sprake zijn van dezelfde feiten, van eenheid van opzet en/of van opslorping.

Een vroegere veroordeling wegens het exploiteren van een als hinderlijk ingedeelde inrichting geeft aan de beklaagde geen vrijbrief om na deze veroordeling straffeloos te blijven exploiteren zonder vergunning.

5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

De beklaagde betwist niet dat hij de in de telastlegging A nader omschreven percelen gewoonlijk heeft gebruikt voor het opslaan van gebruikte en afgedankte voertuigen en metaalafval zonder dat hij beschikte over de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning. De zich in het strafdossier bevindende foto's spreken overigens boekdelen. Uit de verklaring van de beklaagde zelf blijkt verder dat het niet om een statische toestand ging, maar dat in de periode nader omschreven in de telastlegging er regelmatig (de beklaagde heeft het in zijn verklaring van 26 maart 2002 over "dagelijks wat erbij opstapelen") metaalafval werd aangevoerd en ook afgevoerd nadat het gesorteerd was. De beklaagde stelde aldus actieve daden om het misdrijf "voort te zetten", anders dan en te onderscheiden van het "in stand houden" van het misdrijf, waarmee een op de uitvoering volgende, passieve gedraging bedoeld wordt, meer bepaald het schuldig verzuim om een einde te stellen aan de wederrechtelijke uitgevoerde handeling, werk en/of wijziging.

Evenmin betwist de beklaagde dat hij in de periode nader vermeld in de telastlegging B over geen voorafgaande schriftelijke vergunning beschikte voor het exploiteren van een klasse 2 inrichting.

Op 25 maart 2003 voerde de Afdeling Milieu-inspectie een controle uit op de terreinen van de beklaagde en stelden zij nog steeds de aanwezigheid vast van gesorteerde hopen schroot (ijzer, inox, zink, koper, lood) en van nog twee autowrakken. De beklaagde werd aangemaand om het terrein te ontruimen tegen 1 oktober 2003. Op 29 april 2004 werd een nieuwe inspectie gedaan. Er werd vastgesteld dat het merendeel van het aanwezige schroot was verwijderd, maar er lagen nog verschillende hopen gesorteerd zink, lood, koper en inox (door de Milieu-inspectie geschat op ongeveer 50 ton).

6. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen aan de beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand op het gebied van de ruimtelijke ordening gedurende meer dan drie jaar voortgezet. Hij gebruikte zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de kwetsieuzere terreinen, nochtans volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk

besluit van 14 augustus 1979, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd, voor het opslaan van afgedankte voertuigen en heel wat (metaal)afval.

Daarbij pleegde hij ook een inbreuk op het Milieuvergunningsdecreet door al die tijd zonder voorafgaande schriftelijke vergunning een als hinderlijke beschouwde inrichting ingedeeld in de tweede klasse te exploiteren.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu beogen heeft hij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk (financieel) belang. Uit een hem verleende opschorting en een vorige veroordeling wegens inbreuken op het milieuvergunningsdecreet heeft hij niet de nodige lessen getrokken. Op hardleerse wijze is hij zijn schroothandelsactiviteiten blijven verder zetten, zich daarbij niet bekommerend om het milieu. Wel houdt het hof in het voordeel van de beklagde er ook rekening mee dat hij zijn activiteiten thans geherlokaliseerd heeft waardoor een volledige ontruiming van de kwestieuze percelen, nader genoemd in de telastlegging A, op relatief korte termijn mag verhoopt worden.

Slechts de hierna uitgesproken effectieve geldboete vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

De bewezen misdrijven werden gepleegd vóór, op en na 1 maart 2004 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

7. De beklagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8. De beklagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

9.1. Bij brief van 28 februari 2002 met bijlagen (stukken 1, 3, 4 en 5 van het strafdossier) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in toepassing van artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van alle schroot, voertuigen, materialen en het herstellen van de bodem in de oorspronkelijke staat, dit alles onder verbeurte van een dwangsom bij de niet naleving van het bevel tot herstel.

9.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd, kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluitend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

9.3. Artikel 149 § 1, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd (...)"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de feitelijke vaststelling dat de zonder vergunning voortgezette werken en handelingen, waarbij het goed gebruikt wordt voor opslag van oud ijzer en autowrakken, met deze bestemming strijdig zijn en een enorme aantasting van het gebied uitmaken met tevens een grote visuele vervuiling.

Al werd er aan de wederrechtelijke toestand inmiddels al voor een groot deel verholpen door de gedeeltelijke ontruiming van het terrein, toch blijkt het niet dat er al een einde werd gesteld aan de wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het bewezen misdrijf: de plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. De foto's die de verdediging ter terechtzitting van het hof heeft neergelegd tonen niet aan dat op de kwestieuze percelen inmiddels alle afgedankte voertuigen en metaalafval werden verwijderd; hoogstens blijkt dat de terreinen die op die foto's te zien zijn quasi volledig werden opgekuist, maar van een volledig herstel van alle percelen in de oorspronkelijke toestand is nog geen sprake.

Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand is dan ook nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de telastlegging A een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de relatief kleine last die er voor de overtreder uit voortvloeit nu deze inmiddels over een ander terrein beschikt waar hij, naar eigen bewering, op vergunde wijze zijn schroothandelsactiviteiten kan verder zetten.

Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De herstellvordering staat in verhouding tot de ernst van de overtreding en zij is niet kennelijk onredelijk omdat het herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening niet kan bewerkstelligd worden door een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel. Het hof ziet dan ook geen reden om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

9.4. Gelet op het talmen van de beklagde om tot het (volledig) herstel over te gaan vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur terecht de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

10. Door het openbaar ministerie werd op de terechtzitting van het hof van 17 april 2008 gevorderd dat een exploitatieverbod zou worden opgelegd.

Nu de beklaagde niet over een (wettige) milieuvergunning beschikt, hij de inrichting nog steeds exploiteert gezien alle activiteiten nog niet werden overgebracht naar de nieuwe locatie en er gevaar bestaat voor het leefmilieu gelet op de exploitatie van een als hinderlijk ingedeelde inrichting van de klasse 2 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dient in toepassing van artikel 39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet aan de beklaagde bij wijze van veiligheidsmaatregel een verbod te worden opgelegd de inrichting te exploiteren zolang hij niet over een wettige milieuvergunning beschikt.

Door het openbaar ministerie werd niet de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij de niet naleving van het exploitatieverbod zodat het hof geen dwangsom kan opleggen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor onder randnummer 2 verbeterd en aangepast, en op de artikelen: 2, 3, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering, 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993, 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003, 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005, 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001, 1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd en past de telastleggingen A en B aan zoals hiervoor onder randnummer 2 nader bepaald.

Veroordeelt de beklaagde voor de/ bewezen telastleggingen A en B, zoals verbeterd en aangepast, samen tot een geldboete van € 500, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 2.750.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 2.750 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door het verwijderen van alle schroot, voertuigen, materialen en het herstellen van de bodem in de oorspronkelijke staat.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Legt in toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning een verbod op om de inrichting aan de nog verder te exploiteren zolang niet de vereiste (wettige) milieuvergunning voorhanden is.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 126,76 in eerste aanleg en op € 99,12 in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	25,91
		<hr/>
		90,11
	+ 10 % :	9,01
		<hr/>
	Totaal :€	99,12

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als voorzitter, en de raadsheren, en in openbare terechtzitting van **12 juni 2008** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier